

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΚΟΜΠΙ

Σε ένα χωριό δίπλα στον ποταμό Προυτ στη Μολδαβία, ζούσε ο Κόμπι, μια κόμπζα με δέκα χορδές - οκτώ διατεταγμένες σε τέσσερα ζεύγη και δύο χαλαρές - όπως είναι παραδοσιακό για αυτό το μολδαβικό όργανο. Αν και η μελωδία κυλούσε μέσα από τις δίδυμες χορδές της, η Κόμπι ένιωθε ελλιπής: τρία από αυτά τα ζεύγη έλειπαν και η μουσική της είχε χάσει μέρος της φωνής της.

Κάθε πρωί, η Άνα την αγκάλιαζε τρυφερά: «Το τραγούδι σου είναι ακόμα ξεχωριστό, Κόμπι». Και η κόμπζα, παρά τη θλίψη της, ξεκινούσε τη μέρα με μια αχτίδα ελπίδας.

Μια μέρα, η Ημέρα των Πολιτισμών γιορταζόταν στην πλατεία: υπήρχε μουσική από τη Μολδαβία, τη Ρουμανία, την παράδοση των Ρομά και τις γειτονικές χώρες. Εκπρόσωποι κάθε κοινότητας έπαιζαν τα όργανά τους και τραγουδούσαν τα τραγούδια τους. Η Άνα έφερε τον Κόμπι για να συμμετάσχει.

Μόλις έφτασε, ο Κόμπι ένιωσε ντροπαλός και φοβισμένος: «Χωρίς τα τρία ζεύγη χορδών μου, δεν θα μπορώ να παίξω καλά», ψιθύρισε. Αλλά η Άνα απάντησε με μια αγκαλιά: «Με σεβασμό, θα ακούσουμε κάθε νότα. Η προσπάθειά σας είναι επίσης μέρος της μουσικής».

Ο Ιονέλ, ένας Ρομά μουσικός που έπαιζε μικρό κοντραμπάσο, πλησίασε. Την κοίταξε και χαμογέλασε: «Νομίζω ότι μπορώ να σε βοηθήσω. Η γιαγιά μου είχε επιπλέον χορδές από άλλα όργανα. Ίσως μερικές βοηθήσουν.»

Ο Ιονέλ έβγαλε τρία ζευγάρια χορδών από την τσάντα του. Κάθε ζευγάρι ήταν διαφορετικό: η μία ήταν φτιαγμένη από γυαλιστερό μέταλλο, η δεύτερη από λεπτό έντερο και η τελευταία από έντερο ζώου. Η Άνα και ο Ιονέλ σεβάστηκαν την αξία κάθε προέλευσης:

«Κάθε χορδή προέρχεται από διαφορετική παράδοση», εξήγησε ο Ιονέλ, «αλλά μαζί μπορούν να κάνουν μια νέα μελωδία να ανθίσει. Αυτή είναι η διαπολιτισμικότητα: να μαθαίνεις ότι κάτι δυνατό και όμορφο φυτρώνει από διαφορετικές ρίζες».

Με προσεκτικά χέρια, ο Ιονέλ τοποθέτησε κάθε ζευγάρι χορδών, κουρδίζοντας προσεκτικά κάθε σετ διπλών χορδών. Ο Κόμπι παρατήρησε πώς κάθε ζευγάρι δονούνταν αρμονικά, σαν δύο σπόροι φυτεμένοι μαζί να φυτόρωναν πιο δυνατά. Όταν τοποθέτησαν το τελευταίο ζευγάρι, προσθέτοντας έως και δέκα παραδοσιακές χορδές, ο Κόμπι ένιωσε την ξύλινη καρδιά του να γεμίζει αρμονία: η μουσική έγινε ξανά γεμάτη και ζωντανή.

Ήρθε η ώρα να παίξουν. Μαζί με την Άνα και τον Ιονέλ, η κόμπζα άρχισε να παίζει: μερικές απαλές νότες, άλλες ήταν φωτεινές, άλλες ήταν βαθιές... Το κοινό χειροκρότησε. Ξαφνικά, ακούγοντας το τραγούδι της, ενώθηκαν και άλλοι μουσικοί: ένας Ρουμάνος βιολιστής, ένας Μολδαβός φλαουτίστας και ένας Ρομάς κρουστός. Όλοι σεβόμενοι τον χώρο και την αξία της κόμπζα.

Η μουσική έγινε μια συλλογική αγκαλιά: διαφορετικοί ρυθμοί, μελωδίες, ιστορίες, συνυφασμένες σε ένα μόνο τραγούδι.

Στο τέλος, η Άνα είπε:

Σε ευχαριστώ, Κόμπι. Σε ευχαριστώ, Ιονέλ. Ευχαριστώ όλους τους πολιτισμούς που μοιράζονται. Σήμερα βιώσαμε τη φιλία που γεννιέται από τον σεβασμό και την ποικιλομορφία.

Ο Κόμπι έλαμπε από ευτυχία, οι νέες χορδές πάλλονταν από υπερηφάνεια. Και ο Κόμπι ήξερε ότι, παρόλο που αυτές οι χορδές προέρχονταν από άλλα μέρη, μαζί μπορούσαν να πουν μεγαλύτερες ιστορίες.